

Vértanúk balladája

Percegő csend a szavak mélyén,
csak a halottak vallanak. —
A kakastollak néma éjén
ki hirdeti fénylő, szabad
hatalmat, forradalom,
mikor a sejtekbe szalad
a kín, kifosztott halmaidon
ki lelkesít, magyar honom?

Az éj nehéz leple alatt
rejtezve az új világ készül
és hirdetik bátor szavak:
csak küzdjetek bizón, merészen,
jobb sorsot épp e szenvedés szül
s a győzelem nektek jut részül. —

Az éj nehéz leple alatt
szuronyok érces sora villan,
kopók loholnak szerte, vad
mámor szemükben, sorfalak
a házak közt, hogy el nem illan
sem ember, sem a gondolat.
Hol setteng most az áruló?
Élete legyen nem-múló
iszony, kivessék a rögök!

Miatta hulltak a tömött
s vértől iszamlós börtönök
mélyére mind a honfiak.
Ám az ellen, ki megriadt,
hiába törte és gyötörte
esendő testük, bár ömölve
kigyózott vérük: szavukat
sosem hallhatták az urak.

Tíz év ködéből integetnek. —
Mondják, szegény Rózsa Ferencet
még eszméletlen is kínozták,
mégsem felelt a vallatásra,
száján utolszor is az csengett:
Elvtársak fel a barrikádra! —

Elhulltak ők, vagy élnek köztünk?
A szellem él, mely harcainkban
hősöket magasít fölöttünk:
a forradalmak szelleme.
És hogyha halni kellene
a testük újból odadobnák
a feldördülő fegyvereknek,
hogy megmentsenek, Magyarország!

Dús földedbe hullt, Magyarország,
a vérük szenteli rögöd.
A vértanúk hős, nehéz sorsát
— csillag ez égi gyász fölött —
szívembe zárom, s szavam hozzád
ígéret: mint e hősök éltek,
hazám, úgy élek én is érted,
csak szabad fény övezze orcád.